

dr hab. Tomasz Pietrek, prof. ASP
Wydział Grafiki i Sztuki Mediów
Akademia Sztuk Pięknych
im. Eugeniusza Gepperta
we Wrocławiu

Wrocław 18.05.2024 r.

**Recenzja dorobku artystycznego, dydaktycznego i organizacyjnego
oraz wskazanego dzieła habilitacyjnego dr Beaty Marcinkowskiej, sporządzona
w związku z przewodem habilitacyjnym w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki
plastyczne i konserwacja dzieł sztuki w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława
Strzemińskiego w Łodzi.
Recenzja sporządzona na prośbę Rady Doskonałości Naukowej.**

Dokumentacja złożona przez Habilitantkę.

1. Wniosek przewodni.
2. Dane wnioskodawcy.
3. Dyplomy.
4. Autoreferat habilitacyjny.
5. Wykaz osiągnięć.
6. Dokumentacja osiągnięć.
7. Wykaz osiągnięć artystycznych.
8. Nagrody.
9. Osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne.
10. Pendrive zawierający powyższe dokumenty w wersji elektronicznej.

Informacje o Habilitantce

Beata Marcinkowska urodzona dnia 18 sierpnia 1964 r. w Łodzi. W roku 1990 obroniła tytuł magistra na Wydziale Wychowania Plastycznego Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (obecnie ASP). Od 1990 do 1998 asystent w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych w Łodzi, Wydział Wychowania

Plastycznego, później Wydział Edukacji Wizualnej. Od 1998 do 2011 nauczyciel akademicki w Wyższej Szkole Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi, oraz wykładowca w ASP im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, Wydział Edukacji Wizualnej, a następnie Wydział Sztuk Wizualnych. Stopień doktora w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej sztuki piękne, nadany uchwałą Rady Wydziału Artystycznego Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi z dnia 28 marca 2011 roku. Następnie adiunkt Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, Wydział Sztuk Pięknych, Instytut Edukacji Artystycznej (do 2019 Wydział Sztuk Wizualnych). W roku 2023 pani doktor Beata Marcinkowska rozpoczęła proces ubiegania się o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki, prezentując osiągnięcie artystyczne zatytułowane „**(Nie)obecność. Różne relacje z ciałem**”. Postępowanie o którym mowa powyżej, zostało wszczęte w dniu 25.09.2023 roku.

Ocena autoreferatu

Struktura autoreferatu wyraźnie wyznacza różne części, w których dr Beata Marcinkowska analizuje i opisuje swoje kolejne etapy artystycznego rozwoju. Pierwsza część to informacje o zatrudnieniu w jednostkach naukowo-artystycznych. Następnie autorka przechodzi do omówienia osiągnięcia naukowego będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego: „**(Nie)obecność. Różne relacje z ciałem**”. Przedstawia dzieła wchodzące w skład osiągnięcia artystycznego: „Sub Rosa. Niełatwe relacje z ciałem” (2020), „Mother Nature” (2020), „Syreni śpiew” (2020), „Dzikość” (2020), „Ecdysis. Zdarzenie subrealne” (2021), „Maturescentes” (2021).

Wprowadzając czytelnika w tematykę pracy, skupia się na pojęciach „obecność” i „relacje”, które stanowią kluczowe elementy analizy. Odnosi się do wielorakich aspektów obecności ciała oraz relacji, zarówno w kontekście indywidualnym, jak i zbiorowym. Prace artystyczne eksplorują różnorodne techniki, materiały oraz treści. Analiza wybranych dzieł ukazuje ich zróżnicowanie formalne oraz tematyczne. Artystka podkreśla, że prace te stanowią wyraz najbardziej reprezentatywnych tendencji w jej twórczości oraz są rezultatem wpływu istotnych wydarzeń i sytuacji, które miały miejsce w latach 2020-2021.

Kolejna część „Historie niektórych relacji” stanowi obszerną refleksję Habilitantki nad jej wieloletnim procesem twórczym, badającym różnorodne aspekty związane ze sztuką oraz życiem osobistym. Autorka, poprzez analizę swoich doświadczeń artystycznych, współpracy z artystami oraz zaangażowania w różnorodne projekty, ukazuje rozwój swojej praktyki twórczej i skupienie na tematyce współdziałania, zarówno w kontekście społecznym, jak i osobistym. Ważnym momentem w karierze artystycznej Beaty Marcinkowskiej było uczestnictwo w Międzynarodowych Akademii Sztuki InSEA oraz współpraca ze środowiskiem naukowo-artystycznym, co wpłynęło na poszerzenie jej obszarów zainteresowań i skłoniło do eksperymentowania z różnymi mediami artystycznymi oraz tematami związanymi z ciałem i kobiecością.

Relacje, zarówno osobiste, jak i społeczne, stanowią kluczowy element w pracach artystycznych autorki, co wyraźnie widać w projektach takich jak „Plexus” czy „Artystka Artystce”. Stosunki międzyludzkie odgrywają istotną rolę w jej działaniach site-specific i projektach edukacyjnych. Poprzez swoją praktykę artystyczną, autorka nie tylko eksploruje tematykę interakcji w szerokim kontekście społecznym i kulturowym, ale również angażuje się w budowanie więzi z widzami i uczestnikami swoich działań artystycznych.

Następna część pracy skupia się na badaniu relacji z ciałem w kontekście jego nieustannej procesualności oraz zmienności, która jest wynikiem jego otwarcia na aspekt kulturowy.

Dyskursy dotyczące ciała są uwarunkowane kontekstualnie, co implikuje ciągłe odkrywanie nowych czynników tego fenomenu. Kategoria materialności ciała oraz jego więzy z naturą są kluczowe w świetle analizowanych prac. Autorka przywołuje wizerunek prehistorycznej Wenus jako metafory Matki Natury i jej związku z przemijaniem oraz nietrwałością. Analizuje archetypy kobiecości, posługując się przykładem Bogini Matki oraz syreny, jako symbolu żywiołu wody, czy prehistorycznej Wenus z Willendorfu kluczowej bohaterki jej twórczości, wywołującej refleksję nad kobiecością i jej konotacjami. W kolejnej części dysertacji szczegółowej analizie poddawane są poszczególne dzieła, wchodzące w skład osiągnięcia artystycznego. Temat ciała jest istotnym motywem, a jego interpretacje pełnią zarazem rolę punktu wyjścia do dalszych eksploracji i poszukiwań. Dzięki tej analizie czytelnik ma możliwość głębszego zrozumienia twórczego procesu artystycznego oraz kontekstu, w którym powstawały dzieła. W dalszej części Habilitantka przedstawia listę wystaw indywidualnych, zbiorowych prezentowanych w instytucjach kultury w Polsce i za granicą. Opisuje aktywność twórczą i naukową realizowaną we współpracy z innymi uczelniami oraz instytucjami kultury. Prezentuje swój bogaty udział w konferencjach w kraju i za granicą. Następnie przedstawia swoje osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne, oraz popularyzujące naukę i sztukę oraz wykazuje nagrody i wyróżnienia otrzymane za działalność naukową, artystyczną i dydaktyczną. Podsumowaniem pracy jest „Bibliografia” oraz „Netografia”. Autoreferat zaprezentowany przez doktor Beatę Marcinkowską to wszechstronna analiza jej dorobku artystycznego i dydaktycznego. Podczas lektury tego opracowania odkrywamy artystkę jako osobę o dużym zaangażowaniu i twórczym podejściu do realizowanych przedsięwzięć, poszukującą nowych wyzwań w obszarze sztuki. Temat został omówiony w sposób rzetelny i kompleksowy. Czytając niniejszą pracę, dostrzegamy osobę sumienną i wykazującą dużo poświęcenia w wykonywane i w powierzone jej obowiązki.

Analiza wskazanego osiągnięcia artystycznego (dzieła habilitacyjnego)

Pani dr Beata Marcinkowska jako osiągnięcie artystyczne będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazała: **„(Nie)obecność. Różne relacje z ciałem”**. Prezentuje w nim realizacje powstałe w latach 2020-2021, są to:

„Sub Rosa. Niełatwe relacje z ciałem”, 2020

„Mother Nature”, 2020

„Syreni śpiew”, 2020

„Dzikość”, 2020

„Ecdysis. Zdarzenie subrealne”, 2021

„Maturescentes”, 2021

Autorka podkreśla, że od wielu lat wykorzystuje różnorodne tworzywa, co sprawia, że jej twórczość nie łatwo mieści się w jednej kategorii. Terminy sztuka „mix-medialna” i sztuka „intermedialna” wydają się najbardziej adekwatne do opisanie jej praktyki artystycznej, która polega na łączeniu różnych mediów w celu stworzenia jednolitej pracy. Nie ogranicza się do jednego medium, lecz korzysta z wielu technik i materiałów, aby wyrazić istotne dla siebie kwestie. Kluczowe jest dla niej zespolenie i zintegrowanie pojęciowe, które wyraża poprzez odpowiednie połączenia różnorodnych technik i mediów.

Poprzez archetypiczne wizerunki kobiecości oraz tematy związane z ciałem, kobiecością oraz rolami kulturowymi, autorka eksploruje szeroki wachlarz problemów dotyczących relacji interpersonalnych oraz tożsamości płciowej. Jej prace stanowią swoiste spotkanie i interakcję z widzem, tworząc wspólne sytuacje i utrwalając obecność poprzez sztukę.

Skupienie się na kobiecym ciele jako centralnym punkcie zainteresowania, podkreśla jego rolę jako symbolu czasu i zmian społecznych, który podlegał różnorodnym wymaganiom kulturowym. W zestawie prezentowanych prac widoczne są relacje ciała z otaczającym je środowiskiem oraz interakcji z odbiorcą, oparte są na różnorodnych percepcyjnych doznaniach. Ciało jest postrzegane jako nieustannie zmieniający się zasób symboliczny, który ma istotne znaczenie społeczne i kulturowe.

Symbolicznym elementem łączącym się z kobiecym ciałem jest gorset, który został wykorzystany w pracy „Sub Rosa. Niełatwe relacje z ciałem”. W pozostałych realizacjach: „Mother Nature”, „Syreni śpiew”, „Dzikość”, „Ecdysis. Zdarzenie subrealne” gorset wg. artystki pojawia się jako metafora opresji i narzuconych norm, symbolizując wyzwolenie ciała z ograniczeń i reguł społecznych. Natomiast w „Maturescentes” dekonstrukcja gorsetu symbolizuje całkowite wyzwolenie ciała, co stanowi istotny wątek analizy artystycznej autorki.

W pracy „Sub Rosa. Niełatwe relacje z ciałem” prezentowanej na wystawie w Galerii Bałuckiej w 2020 roku, tajemnice i sekrety ciała były osnową opowieści o roli kobiety we współczesności. Tytuł „Sub Rosa” odnosi się do łacińskiego wyrażenia oznaczającego „pod różą”, używanego w kontekście zachowania tajemnicy. Interesujący jest układ i kompozycja, która składała się z piętnastu identycznych sukien zawieszonych w czarno pomalowanej przestrzeni, oddzielonej czarną kotarą. Ich prosta konstrukcja składająca się z gorsetu i spódnicy odwzorowywała kobiece kształty. Gorsety były zmultiplikowaną formą z tworzywa, odwzorowującą ciało kobiety o pełnych kształtach, natomiast spódnice wykonane były z cienkiego, przeźroczystego tiulu. Odsłonięte wnętrza sukni oraz dźwięki dochodzące z głośników, które zawierały słowa wybrane przez artystkę miały na celu wywołanie nastroju tajemniczości i stymulowanie procesów poznawczych i percepcyjnych odbiorców. Instalacja angażuje zarówno wzrok, jak i słuch, co sprawia, że staje się wielowarstwowa. Wzbogacenie realizacji o dźwięki oraz ich nakładanie się dodaje jej przestrzenności. Nastrój i tajemniczość buduje rytmika dźwięku ale również kolorystyka czerni i czerwieni.

W omawianej części trzech kolejnych prac artystycznych: „Mother Nature”, „Syreni śpiew”, „Dzikość” wyrażono związek oraz kontekst zdarzeń związanych z pandemią COVID-19. Prace te, chociaż formalnie nie tworzą cyklu, posiadają wspólny kontekst czasowy i sposób prezentacji w przestrzeni internetowej. Ich powstanie zbiegło się z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego w Polsce i pierwszym lockdownem, co wpłynęło na artystyczne podejście autorki.

„Mother Nature”, pierwsza z prezentowanych prac, ukazuje prehistoryczną figurkę Wenus z Willendorfu, symbolicznie łącząc kobiecość z naturą. Praca „Syreni śpiew”, z kolei, przekształca tę figurę w syrenę, symbolizującą kuszące niebezpieczeństwo i tęsknotę za normalnością. Natomiast „Dzikość”, zainspirowana prehistorycznymi boginiami, eksponuje naturalność i dzikość, łącząc je z nowoczesnymi kontekstami. Prace te, pierwotnie prezentowane w przestrzeni internetowej, zostały później zaprezentowane na wystawie oraz wykorzystane w filmie dokumentalnym, co podkreśla ich znaczenie jako dokumentacji trudnego okresu pandemii. Projekt ten był również okazją do interakcji z odbiorcami w przestrzeni wirtualnej, co poszerzyło pole relacji w sztuce współczesnej. Formy artystyczne, takie jak krótkie filmy czy fotografie, reagowały na niepewność i strach związany z pandemią. Internet stał się istotnym narzędziem nie tylko do tworzenia, ale także do udostępniania i odbierania dzieł sztuki, co wpłynęło zapewne na zmianę relacji między twórcami a ich publicznością.

„Ecdysis. Zdarzenie subrealne” wskazuje na poszerzenie horyzontów twórczej wyobraźni, przekraczając granice rzeczywistości. Praca ta eksploruje świat fantazji, w którym spełniają się ukryte marzenia i wyobrażenia, częściowo zakorzenione w realnym kontekście.

Instalacja składająca się z sześciu obiektów, wykonanych w technice papier mâché, przykuwa uwagę swoją niezwykle formą i symbolicznym znaczeniem. Przypominają one pancerze czy muszle, sugerując fragmenty górnej części kobiecego ciała. Ich wygląd kojarzy się zarówno z naturalnymi formami, jak muszle na plaży czy pancerze krabów, jak i z fragmentami kobiecej anatomii. Tytułowa „ecdysis” odnosi się do procesu zrzucania zewnętrznych warstw ciała, co metaforycznie można interpretować jako pozbycie się niepotrzebnych, ograniczających powłok. Jak zaznacza w swojej pracy autorka inspiracją dla tej realizacji była legenda miejscowej Syreny w Ustce, której biust pocierają turyści w poszukiwaniu szczęścia. Ta niecodzienna interakcja z pomnikiem Syreny skłoniła artystkę do stworzenia wyimaginowanego scenariusza, który przedstawia dalsze losy tej postaci w formie materialnej instalacji. Symbolika zrzucania powłok cielesnych nawiązuje do pragnienia wyzwolenia i odkrycia własnej, autentycznej tożsamości. Jednocześnie instalacja otwiera przestrzeń do refleksji i interpretacji, pozostawiając wiele miejsca na wyobraźnię odbiorców, zaprasza do odkrywania nowych wymiarów wyobraźni i przekraczania granic percepcji.

„Maturescentes” to realizacja, wyróżniająca się spośród pozostałych prac pod względem formy i treści. Według mnie jedna z ciekawszych prac, która wykorzystuje nowe formy ekspresji. Animacja, oparta na technice zdjęć poklatkowych, prezentuje dynamiczną symetrię i zmienność abstrakcyjnych obiektów na tle czerni, prowokując widza do refleksji nad ich znaczeniem. Ruchome formy, choć pozbawione dźwięku, oddziałują na zmysł wzroku, prowokując widza do refleksji nad ich znaczeniem i przekazem. Kontrapunktem dla geometrycznej harmonii jest dynamika poszczególnych obrazów, które budują narrację o zmieniającej się rzeczywistości. Ważnym elementem pracy są także trzy fotografie, które uzupełniają animację. Zdjęcia te, będące fragmentami animacji, pozwalają na bliższe przyjrzenie się abstrakcyjnym kształtom oraz ich związkom z ludzkim ciałem. Tytuł „Maturescentes”, oznaczający dojrzewanie w języku łacińskim, dodaje głębi interpretacyjnej pracy, sugerując metaforyczne znaczenie procesu przemiany i dostosowywania się do zmieniających się warunków. Artystka, wykorzystując abstrakcyjne formy oraz cyfrowe techniki tworzenia, eksploruje relacje między ciałem a rzeczywistością, zachęcając do snucia autorefleksji. „Maturescentes” kontynuuje wcześniejsze tematy i idee artystyczne, pogłębiając je poprzez nowe sposoby wyrazu. Animacja nie cechuje się zbyt dużą dekoracyjnością i teatralnością jak na przykład „Sub Rosa. Niełatwe relacje z ciałem”. Jest bardzo minimalistyczna w formie, co stanowi o jej sile. Oszczędne środki nadają pracy dodatkowego głębokiego wymiaru otwierając przestrzeń do refleksji i interpretacji dla widzów.

Podsumowując, kolekcja prac habilitacyjnych stanowi zbiór różnorodnych eksploracji tematu ciała. Ważnym aspektem tych prac jest intermedialność, czyli połączenie różnych praktyk artystycznych i mediów w jednym dziele lub w relacjach między różnymi dziełami. To podejście pozwala na eksplorację wielowymiarowości i wielowarstwowości. Relacje między ciałem a widzem różnią się w zależności od kontekstu ich powstania i sposobu odbioru co wydaje mi się interesujące. Wspólną cechą tych prac jest również ich otwartość na różnorodne interpretacje. Stanowią one zarazem punkt wyjścia do dalszych eksploracji i poszukiwań w zakresie relacji ciała, jego znaczeń i symboliki. Wybór wymienionych środków formalnych oraz otwartość na eksperyment świadczą o głębokim zrozumieniu i zaangażowaniu artystycznym autorki. Artystka nieustannie przekracza granice i poszukuje nowych wyzwań w obszarze sztuki. Temat pracy oraz dzieła zostały przedstawione w sposób rzetelny i wszechstronny, uwzględniając różnorodne aspekty i detale.

Ocena dorobku artystycznego, działalności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej kandydatki

Przeanalizowanie dorobku wystawienniczego Habilitantki jednoznacznie potwierdza jej znaczącą aktywność oraz różnorodność działań w obszarze sztuki współczesnej. W roku 2021, wraz z kilkoma innymi artystkami, pani Beata Marcinkowska została zaproszona przez Bałtycką Galerię Sztuki Współczesnej w Słupsku do udziału w rezydencji artystycznej, która zakończyła się wystawą w Centrum Aktywności Twórczej w Ustce. Bogate doświadczenie wystawiennicze obejmuje udział w licznych wystawach indywidualnych i zbiorowych zarówno w kraju, jak i za granicą m.in.: Łódź, Polska (2023); Amsterdam, Holandia (2022); Monachium, Niemcy (2021); Praga, Czechy (2021); Toruń, Polska (2021); Kalisz, Polska (2020); Łódź, Polska (2023); Amsterdam, Holandia (2019); Vancouver, Kanada (2019); Orońsko, Polska (2018); Bruksela, Belgia (2018); Düsseldorf, Niemcy (2017); Aarhus, Dania (2017); Warszawa, Polska (2016); Łódź, Polska (2015); Elbląg, Polska (2014); Zabrze, Polska (2013); Kraków, Polska (2012); Bruksela, Belgia (2012); Poznań, Polska (2011).

Jak wynika z załączonej dokumentacji autorka otrzymała nagrody za działalność artystyczno-naukową, dydaktyczną:

- Nagroda Rektora Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (drugiego stopnia) za znaczące osiągnięcia organizacyjne (2022)
- Odznaka ZASŁUŻONY DLA KULTURY POLSKIEJ, organ przyznający: nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej dla osoby wyróżniającej się w tworzeniu, upowszechnianiu i ochronie kultury (2022)
- Nagroda Rektora Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (trzeciego stopnia), za znaczącą aktywność organizacyjną i dydaktyczną (2019)
- Nagroda Rektora Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (trzeciego stopnia), za wyjątkowe osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne (2017)
- Wyróżnienie Rektora Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (drugiego stopnia), za szczególny wkład w rozwój działalności kulturalnej i edukacyjnej Akademii poprzez wyjątkowe prowadzenie Laboratorium Działań Artystycznych (2015)
- Nagroda Zespołowa Rektora Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (pierwszego stopnia) za wyjątkowe zaangażowanie organizacyjne (2013)
- Nagroda Rektora Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (drugiego stopnia) za działalność artystyczną i dydaktyczną (1998).

Warto zwrócić uwagę na jej inicjatywę promującą działalność artystyczną, która obejmuje pełnienie funkcji kuratorki i współkuratorki wystaw, między innymi: „MatriarchaArt”, Galeria Kobro w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (2018) jak również wystawa „My Spadkobiercy? Katarzyna Kobro, jej wpływ na rozwój sztuk pięknych i projektowych w teorii i praktyce artystycznej ASP w Łodzi”, Galeria Kobro w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi (2017).

Habilitantka jest absolwentką Wydziału Wychowania Plastycznego. Równolegle z pełnieniem funkcji asystenta w macierzystej uczelni, rozwijała umiejętności i kompetencje w pracy z dziećmi posiadając kwalifikacje do prowadzenia zajęć jako nauczyciel plastyki. Doświadczenia te wykorzystała w udoskonalaniu programu przedmiotu „Metodyka wychowania plastycznego”, który prowadziła dla studentów w Zakładzie Teorii Wychowania Plastycznego. Następnie pełniła funkcję wykładowcy w pracowni Multimedia prowadzonej przez prof. Wiesława Karolaka, gdzie prowadziła autorskie zajęcia: „Metodyka edukacji plastycznej” oraz „Integracja sztuk z elementami metodyki.” Od 2009 prowadziła autorski przedmiot „Interdyscyplinarne działania edukacyjne”, który miał na celu m.in. rozwijanie umiejętności poszukiwania inspiracji i problemów w tworzeniu projektów

edukacyjnych, dotyczących sztuki najnowszej i adresowanych do różnych grup społecznych, oraz doskonalenie zdolności łączenia różnych dziedzin sztuki w jednym działaniu. Od 2011 roku kieruje Pracownią Intermedialnych Działań Edukacyjnych, w ramach której prowadzi przedmioty: „Organizacja projektów twórczych”, „Metody prowadzenia warsztatów twórczych i edukacyjnych”, „Interdyscyplinarne działania edukacyjne” oraz „Warsztaty animacji społeczno-kulturalnej”. Dodatkowo, w ramach pracy dydaktycznej Habilitantka recenzowała prace dyplomowe studentów studiów pierwszego i drugiego stopnia. Jak i kilkadziesiąt prac teoretycznych i praktycznych, które dotyczyły szerokiego zakresu tematów związanych z edukacją artystyczną. Prowadziła również kilka teoretycznych prac licencjackich, poruszających kwestie związane z edukacją artystyczną oraz percepcją sztuki współczesnej. W latach 1998-2011 współpracowała z Akademią Humanistyczno-Ekonomiczną w Łodzi (wcześniej Wyższą Szkołą Humanistyczno-Ekonomiczną), prowadząc tam zajęcia z studentami kierunków nieartystycznych, obejmujące m.in. „Działania twórcze”, „Metodyka pracy z podmiotem” oraz liczne warsztaty o charakterze edukacyjnym. Ponadto recenzowała kilkanaście prac teoretycznych poruszających zagadnienia z obszaru edukacji i arteterapii. W okresie od 1992 do 2020 pełniła funkcję kierunkowego opiekuna zawodowych praktyk studenckich. W tym czasie opracowywała programy praktyk, czuwając m.in. nad ich właściwym przebiegiem. W 2012 roku, między innymi z jej inicjatywy, w Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi utworzono Laboratorium Działań Artystycznych, gdzie do dzisiaj Habilitantka pełni funkcję opiekuna merytorycznego. Celem Laboratorium jest organizacja projektów artystyczno-edukacyjnych dla dzieci, młodzieży i zainteresowanych sztuką. Zajęcia prowadzone przez studentów i pedagogów Akademii sprzyjają aktywności i rozwijają otwarte podejście twórcze. Kontakt z artystami umożliwia eksplorację nowatorskich koncepcji sztuki oraz zrozumienie jej współczesnych form. W działalności organizacyjnej autorka pełniła szereg istotnych funkcji na rzecz uczelni. Od 2020 r. jest dyrektorem Instytutu Edukacji Artystycznej na Wydziale Sztuk Pięknych Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi, członkinią Rady Wydziału Sztuk Pięknych. Od 2017 do 2020 kierowała Katedrą Działań Intermedialnych i Edukacyjnych na Wydziale Sztuk Wizualnych Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi. Natomiast w okresie 2016-2017 prowadziła Katedrę Intermediów, Rzeźby i Działań w Przestrzeni na Wydziale Sztuk Wizualnych. Była również przewodniczącą Rady Programowej ds. Studiów Podyplomowych Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi w latach 2013 do 2018. W okresie od 2014 do 2018 roku zajmowała stanowisko Sekretarza Zarządu w Polskim Komitecie Międzynarodowego Stowarzyszenia Wychowania Przez Sztukę InSEA, będącego częścią globalnej struktury InSEA (Międzynarodowe Towarzystwo Edukacji przez Sztukę). W swojej pracy artystka wykazuje liczne aktywności w organizacji warsztatów, plenerów i wyjazdów zagranicznych m. in. „INTRA MUROS” - międzynarodowe warsztaty dla studentów w Düsseldorfie, HollyWoodge w Tubinehallen Aarhus w Danii czy też w 4. edycji „Ogólnopolskiej Płaszczyny Współpracy Akademickiej” w Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. Istotne są dla niej różnorodne formy spotkań z publicznością, szczególnie ważne jest popularyzowanie sztuki wśród najmłodszych odbiorców. Merytorycznie sprawowała opiekę nad Akademią Młodego Artysty, później Dziecięcego Uniwersytetu Artystycznego (2014-2020) gdzie prowadzone były tematyczne warsztaty przez studentów. Dodatkowo, kandydatka uczestniczyła w licznych wyjazdach do europejskich uczelni w ramach projektów partnerskich: The Lifelong Learning Programme - Erasmus oraz Erasmus+ Programme (Staff Mobility For Teaching), prowadząc tam warsztaty artystyczne, wykłady oraz ćwiczenia.

W okresie od 2003 do 2022 współpracowała między innymi z: Politécnico de Portalegre, Escola De Educação, Portalegre, Portugalia; Instituto Politécnico de Leiria, Leiria, Portugalia; Escola Superior de Artes e Design, Porto, Portugalia; Universidad de Las Palmas de Gran Canaria, Las Palmas, Hiszpania; Universidad Alfonso X el Sabio, Madryt, Hiszpania; Universidad del Pais Vasco, Leioa, Hiszpania; Hogeschool Inholland, Haga, Rotterdam, Holandia; Západočeská Univerzita, Pilzno, Czechy; Univerzita Tomáše Bati, Zlin, Czechy, Ostravská Univerzita, Ostrawa, Czechy, Welikotyrnowski Uniwersitet „Sw. Kirił i Metodij”, Veliko Tarnovo, Bułgaria, Listahás.kóli Íslands, Reykjavik, Islandia, Accademia di Belle Arti, Katania, Włochy. Dodatkowo w 2007 roku w projekcie „Intercultural Skills in Adult Education: Learn to Celebrate Diversity!”, Join Effort - Alliance of European Educational Institutions EEIG, we Freiburgu i Berlinie, Niemcy w ramach programu GRUNDTVIG, The Education and Culture Lifelong Learning Programme.

Zaangażowanie w projekty międzynarodowe oraz udział w różnorodnych wydarzeniach naukowych i artystycznych świadczy o wszechstronnym podejściu do edukacji, dostarczając praktycznego doświadczenia, które stanowi solidną podstawę dla dalszego rozwoju kariery naukowej i artystycznej.

Po przeprowadzeniu szczegółowej analizy dostępnej dokumentacji staje się jasne, że działalność naukowo-artystyczna dr Beaty Marcinkowskiej wyróżnia się zasobem różnorodnych osiągnięć, które obejmują szeroki zakres dziedzin i aktywności.

Jej zaangażowanie w badania oraz działalność artystyczną jest wyjątkowo głębokie i pełne pasji, co przekłada się na intensywność podejmowanych działań.

Autorka w swoim dorobku popularyzatorskim wykazuje publikacje podręczników szkolnych oraz ćwiczeń i kart plastycznych dla dzieci i młodzieży. Od 2008 roku współpracuje z Wydawnictwem Szkolnym PWN, współtworząc serię podręczników i zeszytów ćwiczeń do plastyki dla gimnazjum i szkoły podstawowej. Wraz z drugą autorką, Lidią Frydzińską-Świątczak, stworzyła podręczniki „Kraina Sztuki” (2009) dla gimnazjum oraz „Ale Plastyka!” (2012) dla szkoły podstawowej, dostosowane do ówczesnej nowej podstawy programowej. Następnie opracowywała cykl kart plastycznych do serii „Tropiecie” dla szkoły podstawowej dla klas 1-3, wydanych przez Wydawnictwo Szkolne i Pedagogiczne w latach 2013-2014.

Autorka może poszczycić się licznymi publikacjami rozdziałów w monografiach naukowych takich jak:

- Marcinkowska B. (2018), „Rozwijanie percepcji siebie i świata u dzieci w wieku wczesnoszkolnym, propozycja aktywności plastycznych inspirowanych dziełami sztuki”, [w:] „Dziecko i sztuka w kontekście wczesnej edukacji”, red. U. Chęcińska, Szczecin: Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, s. 67-77.
- Marcinkowska B. (2015), „(Nie)przymuszone relacje ze sztuką – czy można wyedukować współczesnego widza?/(Un)forced Relationships with Art – Is it Possible to Educate the Contemporary Viewer?”, [w:] „Projekt Edukacja Artystyczna 2015”, red. J. Imielska, J. Ryzek, Poznań: Wydawnictwo Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, Wydział Edukacji Artystycznej, s. 50-57.
- Marcinkowska B. (2014), „Uwikłane w kobiecości/Entangled in femininity”, [w:] „Kobieta w mozaice kulturowej/Women in the cultural mosaic Tom I/Volume I, Rola stereotypów i kultury w kreacji kobiecości/The role of culture and stereotypes in the creation of femininity”, red. E. Zawisza, M. Lubińska-Bogacka, Kraków, Wydawnictwo Scriptum, s. 11-22.
- Marcinkowska B. (2012), „Arteterapeutyczne oddziaływanie Wenus z Willendorfu”, [w:] „Arterapia jako praktyka oddziaływań artystycznych i terapeutycznych”, red. E. Józefowski, Poznań – Kalisz: Wydawnictwo Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wydział Pedagogiczno-Artystyczny, s. 78-83.

Habilitationka brała czynny udział w wielu krajowych oraz międzynarodowych konferencjach naukowych poruszających tematy związane ze sztuką, arteterapią, edukacją artystyczną oraz pedagogiką, takich jak: Międzynarodowa Konferencja „Arteterapia jako praktyka oddziaływań artystycznych i terapeutycznych” na Wydziale Pedagogiczno-Artystycznym Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Kaliszu (2011); Międzynarodowa Konferencja Naukowa „Kobieta w mozaice kulturowej. Wymiary przestrzeni życia i aktywności obywatelskiej” w Instytucie Nauk o Wychowaniu na Uniwersytecie Pedagogicznym im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (2013); Międzynarodowa Konferencja Naukowa „Dziecko i sztuka w kontekście wczesnej edukacji” na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Szczecińskiego w Szczecinie (2014). Z ważniejszych zagranicznych konferencji wymienia: The European Conference on Educational Research, Lahti, Finlandia (1999); The 31st World Congress of International Society Education through Art, New York, USA (2003); The 8th European Conference of Creativity and Innovation, Mainz, Niemcy (2003); The 35th World Congress of the International Society for Education through Art „Diversity through Art”, EXCO, Daegu, Korea Południowa (2017); The European International Society for Education through Art Congress „INTERVENTIONS”, Aalto University in Finland, Helsinki, Espoo, Finlandia (2018). Wspomniany materiał dokumentuje różnorodne aspekty związane z edukacją, pracą organizacyjną oraz sztuką. Habilitationka aktywnie angażowała się w szereg projektów badawczych, którymi również kierowała. Badania te obejmowały szeroki zakres obszarów, w tym zastosowanie nowych mediów w edukacji artystycznej oraz analizę recepcji najnowszych trendów w sztuce.

Konkluzja:

Dr Beata Marcinkowska prezentuje się jako dojrzała artystka, która jest nie tylko kreatywna, lecz także zaangażowana w proces twórczy. Nie boi się poszukiwać nowych możliwości ekspresji artystycznej, otwarta jest na eksperymentowanie, przekraczając granice tradycyjnych dyscyplin. Po zapoznaniu się z Autoreferatem oraz dziełem habilitacyjnym pt. **„(Nie)obecność. Różne relacje z ciałem”**, stwierdzam że praca habilitacyjna spełnia wymagania kwalifikacyjne ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku (Dz. U z 2023 r. poz. 742) Prawa o szkolnictwie wyższym i nauce. Osiągnięcia zaprezentowane w dokumentacji habilitacyjnej stanowią istotny wkład w rozwój i podnoszenie jakości edukacyjnej macierzystej uczelni oraz potwierdzają, że autorka jest aktywnym pedagogiem. Biorąc pod uwagę wszystkie aspekty przedłożonej dokumentacji obejmujące ocenę autoreferatu, zakres i wartość dzieła habilitacyjnego, dorobku twórczego oraz dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego w dziedzinie sztuki, stwierdzam, że wyżej wymienione dokonania stanowią znaczący wkład w rozwój dyscypliny i spełniają wymagania art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku (Dz. U z 2023 r. poz. 742) o stopniach i tytułach naukowych w zakresie sztuki, stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego sztuki. Tym samym popieram i wnioskuję o nadanie tytułu doktora habilitowanego.